

Recés a la ciutat Setmana Santa 2020

www.cristianismeijusticia.net

SETMANA SANTA 2020

9 al 12 d'abril

Comencem el trídium pasqual i amb ell aquestes introduccions per cada dia des de Dijous Sant fins a Diumenge de Resurrecció. Les introduccions les han preparat els jesuïtes de la comunitat de la Cova de Sant Ignasi de Manresa. Us proposen algunes pautes per viure en to orant aquests dies en què recordem les hores més intenses de la vida de Jesucrist i, per això també, les hores més transcendents del nostre caminar com a creients i com a Església. A la pàgina web pregaria.cat i a Instagram [#jesuitescat](https://www.instagram.com/jesuitescat) podreu seguir en directe o diferit la proposta per aquesta [#SetmanaSantaACasa](https://www.instagram.com/hashtag/SetmanaSantaACasa).

9 d'abril

DIJOUS SANT

PLENITUD D'AMOR I DE VIDA

David Guindulain, sj.

Avui, Dijous Sant, ara, encara de matí, podem proposar-nos viure aquestes hores fins a la celebració d'aquest vespre, com si anéssim fent els preparatius d'un sopar important, un sopar que esperes des de fa temps. De manera que ara mateix comença un compte enrere on cada minut té valor i on tot el que facis, diguis o preparis sigui per disposar-te millor al Sant Sopar d'avui. Les teves lectures, el teu navegar per les xarxes, les converses entre vosaltres, el que mengueu i, en especial, la teva pregària personal. Que tot plegat tingui aquell punt de tensió positiva que anomenem atenció i ens fa estar atents per donar el millor de nosaltres mateixos en el seguiment de Jesucrist.

Seguint les pautes de Sant Ignasi que dona tanta importància al «a dónde voy y a qué», fes que el nord d'aquest Dijous Sant sigui el que ens proposa, entre altres coses, la pregària de col·lecta de l'eucaristia d'avui: **Que obtinguem la plenitud de l'amor i de la vida.**

- Sí, l'amor i la vida, posades en paral·lel. Com volent-nos dir que la vida plena no és comptada en dies o en anys, sinó en instants d'amor.
- Desitja, doncs, en el teu cor tendir cap a la plenitud d'amor i de vida que Déu vol donar-te: es pot demanar més? No és aquest el desig més pregon de l'ésser humà?
- Fes que aquest desig no s'expressi només com un pensament. Que no sigui tan sols un exercici mental. Expressa'l amb la teva sensibilitat, de manera que tot el teu ésser traspui avui aquest desig.
- Aquests dies de la Covid-19 hem vist qüestionada aquesta plenitud d'amor i de vida en tantes històries i relats que cadascú pot aportar. Gent vivint sola, gent morint sola. No deixis aquests relats fora de la teva pregària i demana per a tu i per a tothom: que obtinguem la plenitud de l'amor i de la vida.

Seguint les lectures que escoltarem en la celebració d'aquest vespre, et proposo dues entrades per accedir a l'espai sagrat.

- La primera s'inspira en la darrera festa de la Pasqua que el poble d'Israel va celebrar encara a Egipte.
- La segona ens introdueix de ple en el relat del lavatori i la manera com Jesús el va viure amb els seus amics.

1. Alçaré la copa i compliré les promences que vaig fer¹

El sopar de l'eucaristia que celebrarem aquest vespre s'inspira en aquell sopar previ a la sortida d'Egipte del poble d'Israel, la sortida del seu esclavatge. S'escau el dia de Pasqua. La festa anual en què els pastors agraeixen la protecció de Déu sobre els seus ramats.

Aquell dia serà, a partir d'aquest moment per als jueus, el dia de la manifestació de la glòria de Déu en favor de la seva gent, del seu poble. Déu actua matant els primogènits d'Egipte, tant de les persones com dels animals. Així, Déu farà franc el pas a la comunitat d'israelites, que ell tant estima.

Els primogènits d'Egipte representen tot allò que vol manar sobre mi i m'aparta de Déu.

---

1. Cf. Sl 115.

- El primogènit de la cobdícia que vol acaparar més i més coses.
- El primogènit de la vanitat que em posa per damunt dels altres.
- Finalment, el primogènit de la supèrbia que desitjaria que tot passés per les meves mans i jo en tingués el control.

Aquests tres primogènits han de morir per tal que finalment ens sentim germans d'un mateix Pare que té cura dels seus fills.

- Quan, al cap d'uns segles, Jesús i els seus deixebles volen celebrar la Pasqua a Jerusalem, el Mestre els té preparat un detall que no s'esperen. En agafar el pa i el vi dient aquest és el meu cos i aquesta és la meva sang per a vosaltres, Jesús s'ofereix a ser l'aliment del sopar que donarà forces per emprendre el camí d'alliberament personal i col·lectiu. Ell s'ofereix del tot sense por de perdre res perquè en Déu se sent vencedor i ressuscitat.
- Avui, aquest vespre Ell tornarà a esdevenir l'aliment de la festa, l'ofrena per a nosaltres. El pa és el seu cos. El vi, la seva sang. Com una bona mare, ell ens prepara l'aliment per tal que emprenguem el camí de la llibertat. Aquesta nit, la llibertat!
- Amb aquest rerefons, ens identifiquem amb el salm 115 que serà proclamat aquest vespre: alçaré el calze per celebrar la salvació. Per això, compliré les prometes que he fet.

A la llum de la lectura de l'Èxode:²

- Pots, en primer lloc, demanar sentir el goig de la llibertat que Déu vol per a mi. Que amb cada alè m'ompli d'esperança de llibertat, de fugir del que no em deixa ser, tant a nivell personal com a nivell col·lectiu.

En una situació en què la nostra mobilitat és reduïda a causa del confinament, aquesta aspiració pot agafar una nova dimensió. Potser t'hi ajudarà fer aquesta estona de pregària a cel obert.

- En segon lloc, pots enumerar quines són les prometes que vols complir davant dels teus germans, davant Déu. Entenent aquestes prometes com a detalls de fraternitat que guarniran la meua vida.

---

2. Ex 12,1-18.11-14.

2. El lavatori³

Si haguéssim de posar una banda sonora al lavatori, caldria acompanyar els primers versets d'un crescendo o potser d'un redoblament de timbal que creés l'expectativa pròpia de les grans ocasions. Era el dia, era l'hora, era Ell i eren els seus. Es dona una màxima consciència i també una màxima presència de Jesús en aquell sopar de comiat amb els seus amics.

Tot d'una la música s'esfondraria com una timba de cartes, perquè Jesús fa un gest que no s'entén. El mestre es posa a rentar els peus dels seus deixebles, un per un, com ho feien les serventes d'aquell temps. Ens tranquil·litza que el mateix Jesús digui que és normal que ara no ho entenguem i que ho entendrem més endavant.

- Em pregunto si ja ha arribat aquest «més endavant» o avui em caldria demanar entendre-ho una mica millor. Perquè la meua vida no té prou servei amorós envers els altres, ni molt menys envers aquells que sé que me la farien grossa si poguessin, com ara Judes, a qui Jesús també renta els peus.

Els deixebles estan tots astorats i incrèduls. Però el que gairebé tots tenen clar és que són de Jesús, i perquè són de Jesús es deixen fer. Els caldrà esperar unes hores per entendre que, en efecte, Déu omple de sentit la vida de Jesús ressuscitant-lo, fent-lo Senyor de tot el creat. El cavall guanyador és l'amor ofert i lliurat per amor als altres. Això és el que Déu ressuscita.

El dinamisme del món, representat pels primogènits d'Egipte, és aniquilat per l'acció de Déu. La cobdícia, la vanitat i la supèrbia són l'única moneda en curs durant la Passió. Però la darrera paraula la dirà Déu, i tot l'Univers s'agenollarà davant el nom de Jesús. No podem fer altra cosa que estimar-nos els uns als altres, com fa el Senyor, posant-se també als peus del germà quan convingui. I això és el que avui Dijous Sant, dia de l'amor fratern, celebrem.

Tot deixant-me encisar pel relat de l'Evangeli de Joan puc considerar:

- Que el dinamisme que mou tots els éssers de l'Univers és més a prop del gest de rentar els peus que de la cobdícia, la vanitat i la supèrbia. On reconec gestos semblants al lavatori que fa Jesús?
- En aquests moments de tràngol per a la humanitat, què significa per a mi

---

3. Jn 13,1-17.

rentar els peus i deixar-me'ls rentar? Com acullo el manament de Jesús que
alhora és benaurança?

Som a punt de reviure les hores més intenses de la vida de Crist, la seva passió.
Deixem-nos apassionar també anant rere seu fins on ens sigui donat acompanyar-lo.

DIVENDRES SANT

APROFUNDIR EN EL MISTERI DEL DOLOR I DE L'AMOR

Carles Marcet, sj.

Primer punt

En el context en què vivim aquesta Setmana Santa, afectada per una pandèmia que ens supera i aclapara i ens fa sentir germans i germanes en «la comunió del sofriment», potser la millor manera de pregar seria simplement contemplar aquesta humanitat que pateix com el cos de Crist avui de nou martiritzat i crucificat.

- Una manera concreta de fer-ho –com a via crucis– seria seleccionar **14 rostres concrets de persones properes que coneixes i que estan patint en la seva pròpia carn els estralls de la pandèmia**. Una vegada seleccionats, intenta mirar-los, un per un, com Déu Pare els mira –tal com Ell mirava, amb dolor i amb amor, el seu Fill a la creu–. I en mirar-los detingudament, beneix-los, desitja'ls el bé i la plenitud, fins i tot en aquesta situació dura que estan vivint.

- Una altra manera podria ser fer el mateix però aquesta vegada visitant –amb la vista imaginativa i posant-hi tots els sentits– els llocs on «ha plogut sobre mullat», on la pandèmia ha augmentat un dolor ja de temps arrelat. Per tant, pots fer com una mena de «passeig contemplatiu» per les presons, les residències d'ancians, els centres d'internament d'emigrants, els hospitals, els llocs d'aixopluc per als sense sostre...

Segon punt

En un segon moment o segon espai de pregària, podries concentrar la mirada i el cor en Jesús crucificat. Fixa't que no es tracta tant de contemplar «la passió de Jesús» com «Jesús en la passió». Tal vegada, la fidelitat silenciosa de Jesús, en aquests moments de màxim descens als inferns que els homes creem, ens pugui ajudar a nosaltres a trobar la manera més encertada d'encarar els inferns que de vegades també ens toquen viure i patir.

Tot fent aquesta mirada al crucificat, hauràs de fer front a tres misteris que es fan visibles en la creu (la de Jesús i les nostres):

a) Primer misteri: el misteri del patiment

- Fixa't com Jesús no resol aquest Misteri. Simplement l'afronta, i l'afronta solidaritzant-se amb el nostre patiment humà, tot sentint que aquest patiment humà és també el patiment del Pare. No el defuig. L'encara. Com diu el poeta hebreu Pinjas Sadé: «Vaig caminar i en el camí vaig trobar el dolor. Però no vaig fugir d'ell perquè el sofriment és el nucli del dolor de Déu en el món».
- També Jesús va trobar-se amb el dolor i no va fugir. De fet ja ho havia dit: «Jo soc el Bon Pastor», i el Bon Pastor no abandona les ovelles quan s'acosta el llop, perquè les estima. Així doncs, Aquell que va donar força als abatuts, ara viurà amb ells solidàriament l'abatiment; Aquell que va acompanyar tantes soledats, ara viurà amb ells solidàriament la soledat; Aquell que va guarir tants malalts, ara viurà amb ells solidàriament l'experiència del límit físic i psíquic.
- Potser aquesta manera que veiem en Jesús d'encarar el misteri del patiment ens pot ajudar o moure a **mirar i a encarar d'altra manera el patiment que la vida ens porta**. Hem de reconèixer que seguir Jesús quan les coses van prou bé ens resulta engrescador, però quan les forces i l'ànim trontollen, quan ja no es parla bé de nosaltres, o quan el fracàs i el patiment s'acosten i ens atrapen, sovint apareixen les queixes (per què a mi?), les lamentacions

(i ara què faré?), la recerca de «culpables»... Sembla com si ja no fos possible el seguiment de Jesús. Tal vegada la manera de Jesús d'encarar el patiment ens pot ajudar per tal que el que ens toca viure a nosaltres no ens trenqui per dins ni ens lliuri a l'amargor.

- Demana al Senyor el do de mantenir-te sensible i solidari amb tant de patiment humà que t'envolta.

b) Segon misteri: el misteri de l'ocultament de Déu

- Fixa't com Jesús viu solidàriament aquest patiment davant d'un misteri encara més gran com és **el silenci de Déu Pare, que sembla absent**. Davant d'aquest sentiment d'abandó que es produeix quan més impotent i dèbil es troba, quan més necessita una Presència, el seu amor fidel, la seva fe indestructible i la seva esperança oberta són posades a prova.
- Si som sincers, això també ens ha passat o ens pot passar a nosaltres. Per això val la pena mirar què fa Jesús, com viu aquest misteri. Fixa't que, sense amagar la perplexitat i el desconcert –«Pare, per què m'has abandonat?»– és capaç d'obrir-se amb radicalitat creient al Pare, i radicalment fer el que sempre ha fet: «entrego la meua vida i la poso a les teves mans».
- Tal volta això ens pot ajudar a albirar que **allà on Déu sembla callar és on més es pot estar revelant**. El que passa és que qui es revela no és el déu que ens hem anat fent a la nostra mida (i que ingènuaament creiem que té el poder de treure'ns les castanyes del foc) sinó aquell Déu sempre més gran –que viu més enllà dels nostres interessos, pensaments, esquemes i afectes–, però que s'apropa a nosaltres en forma minúscula i totalment ferida d'amor. El Déu Pare que aquí se'ns revela no és el «Déu Omnipotent», és el «Déu exposat i amenaçat de mort per la bogeria del seu amor per nosaltres». Té raó qui deia que a la creu no hem de veure «el preu que ha de pagar Jesús pels nostres pecats sinó el preu que paga Déu per haver-se enamorat amb bogeria de nosaltres».

c) Tercer misteri: el misteri de l'amor extrem

A la creu, Jesús ens posa davant d'un altre gran misteri: **com pot ser que una persona humana arribi a estimar-nos fins a tal extrem? És el misteri de l'amor extrem**. En el seu patiment solidari, viscut davant el Pare que sembla absent, Jesús s'ho juga tot: ho dona tot, ho entrega tot a canvi de res, sense cap seguretat. Jesús estima tant la vida veritable que per defensar-la es fa «no-vida».

Davant de tan gran misteri:

- El primer que podries fer, situat al peu de la creu, és meravellar-te davant d'aquest misteri d'amor i desitjar sentir-te trasbalsat per ell. Demana-ho perquè això és un do.
- En segon lloc i suaument podries preguntar-te: què puc jo fer –i, si cal, patir– per amor a Crist?, ¿quins patiments i quins crucificats m'estan convidant avui a deixar que el misteri d'amor es manifesti a través meu?
- En tercer lloc podries demanar la gràcia de disposar-te a «**viure els patiments que porta la vida com Crist**», és a dir, en comunió amb el Pare pels altres. Així viscuts, de mica en mica, aquests patiments, lluny de destruir-nos, ens poden anar reconstruint per dintre. Perquè, quan el dolor és participació del dolor/amor de Déu al món i en el món –com Jesús–, això ens acaba transfigurant. I, a l'inrevés, quan el límit (del dolor, del patiment, de la creu...) el vivim lluny de l'Il·limitat, un aire fred que congela la vida ens penetra per tots els racons del nostre ésser.

Per pregar aquests misteris, si t'ajuda, pots fer una lectura serena i meditativa del Salm 23 i de Jn 10,7-19: el bon pastor.

O simplement pots anar acompanyant Jesús en la passió amb algun dels relats de l'Evangelí. En aquest cas el millor és no dir gaires paraules, més aviat convé callar, escoltar i deixar que «el silenci de Jesús sigui el que parli».

Tercer punt

Si avui tens un altre espai de pregària, potser t'ajudaria fer una mena de **repetició ignasiana**:

- El lloc on ubicar-te: al peu de la creu.
- La petició: «sentir internament dolor i confusió pel dolor i la confusió que Jesús pateix, i pel dolor i la confusió que avui tots patim, en especial els crucificats del nostre món d'avui».
- El que vaig cercant: l'aprenentatge vital de «**con-morir**» **amb Crist**, la qual cosa esdevé la manera més pregona de «**con-viure**» **d'una manera evangèlica** entre, amb i per als altres amb qui convisc el dia a dia.

Amb el teló de fons dels tres misteris esmentats abans i de la realitat del coronavirus que avui ens afecta com a humanitat, pots deixar que ressonin per dintre alguna d'aquestes consideracions:

- Considera que la qualitat humana –personal i col·lectiva– es mesura per la capacitat de solidaritat (i no per coses com ara treballar molt, tenir molts coneixements, moltes iniciatives creatives...). Per la capacitat de fer-se càrrec i de carregar el dolor dels altres amb les seves ferides, les seves angúnies, amb tot allò que els pesa... Pregunta't, doncs, quin és el lloc real que ocupa el patiment aliè a la teva vida.
- Considera que si deixes que el dolor dels altres t'afecti es pot anar obrint un espai dins teu on anar gestant una convicció modesta però vigorosa: **és sortint al pas del dolor dels altres com la nostra vida es va «plenificant», fins i tot més enllà del que personalment puguem sentir.**
- Considera que no és gens fàcil viure d'aquesta manera perquè les nostres inèrcies ens porten més a viure «reclamant els nostres drets», tot defensant en primer lloc la pròpia salut, el benestar, etc.
- Considera també «els dolors de la teva vida»: els que has patit per causa de la teva solidaritat amb els més vulnerables, els que has experimentat per no amagar la teva vulnerabilitat davant dels altres, o els que has viscut per empatia i compassió amb els que pateixen. En fi, els patiments que no són els que ens venen quan ens tanquem en nosaltres mateixos. Els vius amb Jesús, i Jesús els viu amb tu.
- Considera que avui la realitat ens fa veure que **hi ha quelcom que falta en la passió de Jesús i que aquest «quelcom» és el seu patiment actual en el món.** Potser això t'ajudarà a mirar amb més tendresa els rostres dels sofrents d'avui on es fa «anònimament present» Aquell que continua patint en ells.

I, en acabar, no et cansis de demanar de ser iniciat en els misteris del patiment, del silenci de Déu i de l'amor extrem.

11 d'abril

DISSABTE SANT

UN SILENCI ENTRE DOS CRITS

Carles Marcet, sj.

Primer punt

Tradicionalment, el Dissabte Sant és el temps litúrgic **del gran silenci**. Temps per acompanyar i vetllar calladament el cos de Jesús posat al sepulcre. Temps d'**interrupció entre dos grans crits**; un que ja s'ha produït («Pare, ¿per què m'has abandonat?») i l'altre que encara esperem («Hem vist el Senyor!»).

Però això no és només un temps litúrgic; moltes vegades esdevé també un «**temps existencial**» que a vegades li toca viure al seguidor del Senyor Jesús, i que convé no passar de llarg. Tal volta aquests temps en què vivim bloquejats, espantats i desorientats al bell mig de la pandèmia mundial del coronavirus tenen alguna analogia amb aquesta existència cristiana que viu «**silenciosament expectant entre dos crits**».

Per això, per pregar avui et convidaria a ubicar-te en aquesta tessitura del Dissabte Sant, acompanyant Maria Magdalena i aquelles altres dones que van al sepulcre a vetllar calladament el cos de Jesús, i a romandre allà, amb elles, una estona. Intenta posar en aquesta escena tots els teus sentits en joc, fes-te present en l'escena, en el lloc.

- De la mateixa manera que degueren fer aquelles dones, pots «**recordar afectivament**» amb elles aquell home que «va passar pel món fent el bé», «que parlava i actuava amb autoritat», «que acollia i guaria tothom sense importar-li gaire a qui ni quan», «que un dia et vas trobar amb Ell i et va guarir **a tu**», «et va perdonar i et va estimar», «i et va convidar a anar amb Ell», i que «així, a poc a poc, es va anar convertint en la raó de ser de la teva vocació, de la teva vida...».
- Recorda afectivament» escenes teves, de la teva història amb Jesús, o –més ben dit– de la història de Jesús en tu»: el primer coneixement infantil, les persones que et van ajudar a conèixer-lo i a estimar-lo, la crida al seguiment, la teva vocació específica, l'itinerari seguit des de llavors, els moments pregonos i clau del teu seguiment, les dificultats i les alegries, la seva presència acompanyant en les teves tasques i missions...
- Recorda com et va demanar confiança i tu l'hi vas anar donant.
Com et va demanar desprendre i tu et vas anar abandonant.
Com et va demanar entrar al teu cor i tu li vas anar deixant espai.

Tot això «davant el sepulcre»: encara que et sembli un simple recordatori, no deixa de ser un moment a viure en l'itinerari del creixement de la fe. En aquest itinerari de vegades passa que per rebre una «nova revelació del Déu sempre més gran», fa falta un temps d'interrupció, de silenci, fins i tot de ruptura, per tal que l'Esperit del Senyor brolli en el nostre interior amb més força i ens empenyi a seguir el pelegrinatge amb valentia: **És el temps de la poda o de l'espera esperançada després de la sembra.**

Després d'haver estat amb les dones en aquest espai orant i silenciosos, de retorn a casa, mentre camines, pots indagar quins han estat els pensaments i quins els moviments afectius interiors que més petjada t'han deixat en aquesta estona davant la tomba de Jesús. També, sense forçar gens ni mica, i si bonament t'hi ajuda, pots deixar que alguna d'aquestes preguntes/intuïcions t'ocupin la ment i el cor:

- ¿Pot ser veritat que una llibertat insospitada apareix quan hom acata amorosament les realitats –de vegades ben dures– que apareixen en el camí de la vida?
- ¿Pot ser veritat que hi ha «vida veritable i en creixement» també allà on ens anem entregant i consumint calladament i secreta, sense cap èxit ni brillantor aparent?
- ¿Pot ser veritat que en el màxim de despullament de vegades es pot produir també el màxim de transparència?
- ¿Pot ser veritat que estem més a prop de la plenitud de la nostra vocació humana i cristiana quan ens entreguem i ens deixem despullar, solidaris amb el Misteri de la creu de Jesús?
- ¿Pot ser veritat que, compartint la sort dels crucificats, a voltes ens podem descobrir habitats per una «alegria, diferent a la que dona el món, però ben real»?

Segon punt

Si disposes d'un altre espai de pregària durant el dia, et proposaria que fessis quelcom similar al que has fet amb les dones, però aquesta vegada apropant-te a una altra persona: a Nicodem. Qui sap si aquell fariseu proper a Jesús estava pel sepulcre amb Josep d'Arimatea i l'ajudava a davallar el cos de Jesús de la creu.

Nicodem, atret per Jesús, hi havia anat de nit per indagar quelcom més sobre Jesús, per conèixer-lo més de prop i millor. L'escena la trobaràs relatada a Jn 3,1-21. Pots acompanyar Nicodem a casa de Jesús. Després d'una estona tornes amb ell al peu de la creu i l'ajudes a davallar el cos de Jesús. Possiblement, Nicodem ara recorda, i troba nous ressons i nous significats a les paraules que Jesús li va dir llavors i que en el seu moment no va acabar de copsar:

- «Has de néixer de nou; de l'aigua i de l'esperit»: amb el cos de Jesús als braços, ¿què et suggereix això avui?; en la situació actual que estàs vivint, ¿per on intueixes un nou naixement?
- «El Fill de l'home ha de ser enlairat per tal que tothom que cregui en Ell tingui vida eterna»: amb el cos de Jesús als braços, què et suggereix això avui?; per on pot començar a ser enlairada la vida avui caiguda?

«Tant va estimar Déu el món que li va entregar el seu Fill per tal que qui cregui no mori»: amb el cos de Jesús als braços, què et suggereix això avui?, que potser hi ha una manera d'estimar i de lliurar-se que no moren sinó que «**plenifiquen**»?

- «No he estat enviat a condemnar sinó a salvar»: amb el cos de Jesús als braços, què et suggereix això avui?; de què em pot salvar aquesta vida així entregada?

En acabar aquesta pregària amb Jesús i Nicodem, potser t'ajudaria rellegir allò que tantes vegades repetim en resar el credo: «fou crucificat, mort i **sepultat**». Tenim el perill d'oblidar-nos amb facilitat que la tomba fou el lloc on es va produir el final de la vida de Jesús. Ho resem al Credo però passem ràpidament al «va ressuscitar d'entre els morts», com si estiguéssim davant del final feliç d'una pel·lícula americana.

Tanmateix, si no ignorem aquesta realitat, a la tomba es pot produir una esquinçadora –però qui sap si també sanadora– **tensió entre el que hom veu i el que hom espera**. Hom veu la confirmació d'un home que ja no té ni present ni futur. Hom espera també una paraula definitiva de VIDA. Per tal que això succeeixi, cal que realment mori del tot, perquè la vida nova no seria «nova» si no arribés amb la desaparició total de la vella vida.

Pots acabar considerant com és de veritable que «**la mort ronda les nostres vides**» (en aquests dies excepcionals de confinament i de dolor solidari, ens hem fet més conscients d'això). Però considera com també és veritable que «**la vida ronda les nostres morts**»: quan no ignorem o amaguem la mort sinó que ens mantenim dempeus davant seu, es pot despertar molta vida veritable en nosaltres (i això, possiblement, també ho hem pogut experimentar aquests dies).

- I pregunta't: Haig de «morir» a alguna cosa en aquest sepulcre?

Tercer punt

Si avui tens un altre espai de pregària, potser t'ajudaria fer una mena de **repetició ignasiana**. Et proposo fer-ho seguint aquest fragment escrit pel company jesuïta Benjamín González Buelta:

«Atravesamos a lo largo de la vida situaciones de muerte donde, después de haber luchado hasta el final, se nos acaban las fuerzas y las razones, y

tenemos que esperar en el sepulcro tres días hasta que se estructure toda nuestra persona en torno a una nueva sabiduría que aparece dentro de nosotros como una sorpresa regalada.» (*Orar en un mundo roto*, p. 54).

Crec que podria ajudar-te fer una lectura meditativa amb la intenció de treure tot el suc de cadascuna de les paraules d'aquest text aturant-te en cada una mentre hi trobis «sabor». A tall de suggeriment valgui aquest petit comentari:

- «*Atravesamos situaciones de muerte*». Les «situacions de mort són aquells paisatges àrids i esteparis que apareixen al llarg de la nostra vida i que sovint ho fan en els moments més insospitats i inesperats i que ens semblen d'allò més inoportuns. No podem desterrar-los de la nostra vida a base de lluitar-hi en contra. Però tampoc són «la meta d'arribada», «el definitiu»: són situacions que simplement cal travessar.
- «*Tenemos que esperar tres días ante el sepulcro*». «Tres dies» és un número simbòlic. Vol dir: «el temps que faci falta». El trànsit del que és vell al que és nou demana el seu temps. Per tal que es produeixi un naixement del que realment és nou, cal donar temps perquè que mori el que és vell. Mentre les velles possibilitats que van ser i ja no són continuïn amagades i latents al nostre cor, actuaran com un càncer que ens va corroint sense deixar pas al nou naixement.
- «*Para que se estructure una nueva sabiduría*». Estem davant del sepulcre, davant del que és vell, però esperem i albirem una «nova estructuració» (això mateix és el que esperem ara en mig de la pandèmia que ens adolorix i destrossa: esperem que del seu agulló, aparentment mortal, brollin noves maneres de viure i d'encarar la vida, tant personals com col·lectives). La realitat nova neix de la mort de la realitat vella, no del ressorgiment dels seus millors fragments. I es presenta precisament quan el vel és reconegut com a tal. I el que es presenta és «una saviesa nova», no una «vella niciesia renovada o camuflada». Es presenta «un nou sentit», una nova «vertebració», una nova manera de veure, de vibrar, de sentir, de procedir...
- «*Que aparece dentro como sorpresa regalada*». Morir el que és vell per obrir espai al que és nou és quelcom que no està exclusivament a les nostres mans, com si fos quelcom que nosaltres poguéssim forjar a cops de voluntat, o d'ihusió, o d'intel·ligència, o... El que sí que podem fer és disposar-nos – amb ànim i generositat, parant molta atenció a la Veu silenciosa que ressona ben endins nostre– a acollir dita novetat que fonamentalment és un do, un regal imprevist que de vegades succeeix fins i tot allà on menys ens ho esperàvem, o en aquella circumstància on menys esperançats vivíem.

Llavors, quan estem en disposició d'acollir aquesta saviesa, incontrolable però imparable, que ve de més enllà de nosaltres, potser el nostre viure es veurà trasbalsat i les nostres existències –sovint tan acomodades– desintal·lades. Beneït trasbalsament i beneït despullament! Ben segur que ens portaran a implicar-nos en la història de sempre, d'una manera nova: més creient, més amant i més esperançada.

Per acabar, alguns d'aquests textos bíblics podrien acompanyar la teva meditació:

- Is 65,17-25: «Vet aquí que jo faig (i present!) uns cels nous i una terra nova».
- II Co 5,17-18: «El que és vell ja ha passat (i present!), tot és nou».
- Mt 9,16-17: «El vi nou s'ha de posar en bots nous».
- Ap 21,1-5: «Jo faig (i present!) que tot sigui nou».

12 d'abril

DIUMENGE DE PASQUA

CRIST RESSUSCITANT

Xavier Melloni, sj.

1. Abans encara de «molt d'hora al matí del primer dia de la setmana»

Tot i que les dones van anar molt d'hora al sepulcre, la resurrecció del Crist les precedí. Déu ens antecedeix sempre, però no ho sabem. Ens amoïnem i ens anticipem al que no ens podem avançar perquè és imprevisible. El temps de Déu no és el nostre temps. Ens precedeix, però no s'anticipa, no ve abans d'hora.

Per això, entre el divendres i el diumenge hi ha la llarga transició del dissabte, que no és un dia cronològic sinó un temps de l'ànima, un temps necessari per fer el dol i deixar que es completi un cicle abans que en comenci un de nou. El que irromp és quelcom inèdit, no la repetició una mica modificada del passat, no és la reedició del que ja sabem.

- Intento identificar les anticipacions que m'incrementen l'ansietat per deixar pas a la confiança en la iniciativa de Déu que em precedirà, molt probablement no de la manera que jo espero.

2. La tomba buida

Els evangelis situen l'anunci de la resurrecció en el mateix lloc on havien dipositat el cos de Jesús. Al mateix indret on han deixat la mort, és on irromp la Vida. El lloc que estava saturat d'angoixa, de tristor, d'absència, ara és buit. La pedra que ho impedia i que semblava impossible de moure, ha rodolat.

- Identifiquem i mirem la(les) pedra(pedres) que barra(barren) l'entrada de la cova del cor. Deixem que rodoli(n), deixem-la(les) anar perquè irrompi la presència de Jesús ressuscitat.

La tomba esdevé matriu. La llavor ha mort i ara germina, però la forma de l'espiga no és la mateixa que la de la llavor. Això vol dir que tota tomba té vocació de matriu, que allò que mor és, al mateix temps, allò que neix. Que el sepulcre sigui tomba o matriu, depèn de com ens disposem. Això es pot aplicar sobretot en el moment que ens trobem col·lectivament.

L'anunci de Nova Vida se'ns fa a cada moment. El que va passar amb Jesús passa en tots, en tot, en tot moment. És la revelació del que està ocult als nostres ulls. També el que ara estem vivint amb la pandèmia té vocació de resurrecció, tot i que –en el procés de la pandèmia– encara estem més aviat en Divendres Sant. No podem avançar-nos al que encara no hem viscut, però sí disposar-nos al procés de transformació que s'esdevé simultàniament, encara que ara no ho podem percebre.

- Entrem en la cova del cor no com si entréssim en un sepulcre sinó com si ho féssim en una matriu. Mirem com hi germina la llavor d'allò que pensàvem que era mort. Només mirem. En silenci.

3. El reconeixement de la manifestació de Crist no és immediat

Però, en què consisteix la resurrecció de Jesús que anuncia la nostra pròpia resurrecció? El terme resurrecció és equívoc, perquè és la mateixa paraula que s'utilitza en la resurrecció de Llätzer. Llätzer torna a la mateixa vida, mentre que Jesús irromp des d'una nova dimensió de la Vida. Alguns teòlegs consideren que potser fora més adequat parlar de «surrecció» que de «re-surrecció», per deixar clar que no és una repetició de cap estat conegut, sinó la irrupció de Quelcom inèdit.

Per això, en cap de les aparicions pasquals, Jesús és reconegut d'entrada. El confonen per un altre: Maria amb un hortolà (Jn 20); els deixebles d'Emmaús,

amb un foraster (Llc 23); quan van a pescar, amb un estrany que els parla des de la riba (Jn 21), etc.

Però, al final, tots acaben reconeixent-lo per la joia, el sentit i l'abundància que deixa en ells la irrupció de la seva Presència, que no és física sinó d'un altre ordre.

- Intento reconèixer «aparicions» del Crist ressuscitat en moments cabdals de meua vida perquè em donin llum en aquesta situació present i en com s'ha fet present sobretot aquests darrers dies. M'hi aturo per rebre tota la gràcia que n'emana i em dispo a fer que es continuï manifestant.

4. No és només el Crist ressuscitat, sinó el Crist ressuscitant

La resurrecció no és un «final feliç» després del malson de la Passió sinó un començament que amb prou feina albirem, com ens passa ara. Amb el *Sàbat* acaba el cicle de l'antiga creació i ara comença una nova creació. Diumenge prové de *Dominus*, «Senyor», «Dia consagrat al Senyor», per rebre la força regeneradora que emana de la seva resurrecció. També el nostre món està a punt de començar un nou cicle i haurem d'estar atents per percebre com es manifesta.

Per això, més que parlar del Crist *ressuscitat* (en participi passat) hauríem de parlar del Crist *ressuscitant* (en gerundi present), perquè està actuant en tot moment, de manera que el que experimentem com a mort del món que coneixíem sigui l'ocasió d'un canvi qualitatiu en tot el planeta.

Que els cinquanta dies de temps Pasqual que tenim pel davant ens serveixin per aprofundir en la força expansiva de la resurrecció del Crist, que silenciosament i amagadament treballa enmig d'aquesta prova col·lectiva.

- Disposem-nos aquests dies a sentir com la Vida ressurgeix, de manera que quan reprenguem la vida ordinària després de la pandèmia, també nosaltres en ressorgim amb una disposició i qualitat diferents.

SETMANA SANTA 2020

IG: @jesuitescat

YT: jesuitescatalunya

www.pregaria.cat

